

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 9. března 2021 odvolání obžalovaného **M. F.**, nar. XXXX v Brně, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 11. 1. 2021, č. j. 88 T 134/2020 - 326, a v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Vlastimíra Čecha a soudců Mgr. Markéty Jirsové a Mgr. Dana Krátkého rozhodl

takto:

I. Podle § 258 odst. 1 písm. b), d) trestního řádu se z podnětu odvolání obžalovaného napadený rozsudek **zrušuje** v celém rozsahu.

II. Za podmínek § 259 odst. 3 trestního řádu se nově rozhoduje tak, že

obžalovaný

M. F.,

nar. XXXX v XXXX, důchodce, bytem trvale XXXX, XXXX, t.č. ve vazbě ve Vazební věznici XXXX

je vinen, že

v přesně nezjištěnou dobu dne 19. 7. 2020 přinesl do koupelny bytu č. 1 na ul. XXXX v XXXX propanbutanové lahve o obsahu 10 litrů a na jednu z nich hadicí připojil plynový vaříč, hořák vaříče zapálil a druhou lahev postavil na plamen s úmyslem způsobit výbuch a přivodit si takto svoji smrt, přičemž k výbuchu propanbutanové lahve, naštěstí pouze fyzikálnímu, která byla

vystavena plamenu, došlo v době kolem 20.15 hod. téhož dne a pouze shodou okolností nezávislých na jeho vůli nedošlo k následnému výbuchu plynovzdušné směsi a explozivnímu hoření a vzniku požáru, resp. také následnému výbuchu druhé propanbutanové lahve, když výbuchem byla vyražena 2 okna bytu, vstupní dveře do bytu, strženy 2 zděné příčky bytového jádra, zničena koupelna a WC, ke škodě vlastníka bytu XXXX IČ: XXXX, se sídlem XXXX, XXXX ve výši nejméně 500.000 Kč poškozením bytu, přičemž v důsledku výbuchu bylo z domu evakuováno celkem 13 osob, které byly v bezprostředním ohrožení života a do svých bytů se mohly vrátit až po posouzení objektu statikem, když výbuch dále poškodil protipožární strop ve sklepní kóji č. 5, která je v osobním vlastnictví M. I., nar. XXXX, kterému vznikla škoda jednak poškozením stropu kóje, jednak unikající vodou z výbuchem poškozené vodovodní stupačky na uložených věcech ve sklepní kóji, když XXXX IČ: XXXX, se sídlem XXXX, mu vyplatila, po započtení jeho spoluúčasti, pojistné plnění v celkové výši 59.763 Kč,

tedy

úmyslně způsobil obecné nebezpečí tím, že vydal lidi v nebezpečí smrti a těžké újmy na zdraví a cizí majetek v nebezpečí škody velkého rozsahu tím, že zapříčinil škodlivý účinek plynu,

poškodil cizí věc a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou,

tím spáchal

zločin obecného ohrožení dle § 272 odst. 1 trestního zákoníku,
přečin poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 272 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

4 (čtyř) roků.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškození XXXXIČ: XXXX, se sídlem XXXX, XXXX, M. I., nar. XXXX, trvale bytem XXXX, XXXX, XXXXIČ: XXXX, se sídlem XXXX odkazují se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í

1. Napadeným rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 11. 1. 2021, č. j. 88 T 134/2020 - 326, byl obžalovaný M. F. uznán vinným zločinem obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 trestního

zákoníku a přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1, odst. 3 písm. d) trestního zákoníku, kterých se dopustil, podle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustil tak, že v přesně nezjištěnou dobu dne 19. 7. 2020 přinesl do koupelny bytu č. 1 na ul. XXXX v XXXX propanbutanové lahve o obsahu 10 litrů a na jednu z nich hadicí připojil plynový vaříč, hořák vaříče zapálil a druhou lahev postavil na plamen s úmyslem způsobit výbuch a přivodit si takto svoji smrt, přičemž k výbuchu propanbutanové lahve, naštěstí pouze fyzikálnímu, která byla vystavena plamenu, došlo v době kolem 20.15 hod. téhož dne a pouze shodou okolností nezávislých na jeho vůli nedošlo k následnému výbuchu plynovzdušné směsi a explozivnímu hoření a vzniku požáru, resp. také následnému výbuchu druhé propanbutanové lahve, když výbuchem byla vyražena 2 okna bytu, vstupní dveře do bytu, strženy 2 zděné příčky bytového jádra, zničena koupelna a WC, ke škodě vlastníka bytu XXXX IČ: XXXX, se sídlem XXXX, XXXX ve výši nejméně 500.000 Kč poškozením bytu, přičemž v důsledku výbuchu bylo z domu evakuováno celkem 13 osob, které byly v bezprostředním ohrožení života a do svých bytů se mohly vrátit až po posouzení objektu statikem, když výbuch dále poškodil protipožární strop ve sklepní kóji č. 5, která je v osobním vlastnictví M. I., nar. XXXX, kterému vznikla škoda jednak poškozením stropu kóje, jednak unikající vodou z výbuchem poškozené vodovodní stupačky na uložených věcech ve sklepní kóji, když XXXX IČ: XXXX, se sídlem XXXX, mu vyplatila, po započtení jeho spoluúčasti, pojistné plnění v celkové výši 59.763 Kč. Obžalovanému byl podle § 272 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání čtyř roků. Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byli poškození XXXX IČ: XXXX, se sídlem XXXX, XXXX, M. I., nar. XXXX, trvale bytem XXXX, XXXX, XXXX odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti rozsudku podal obžalovaný M. F. včas odvolání, směřující do výroku o vině i trestu. Obžalovaný namítal, že nebylo nadevší pochybnost prokázáno naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty zločinu obecné ohrožení dle § 272 odst. 1 trestního zákoníku, že soud prvního stupně nedostatečně přihlédl ke zcela specifickým okolnostem tohoto případu a dále k polehčujícím okolnostem na mé straně, kdy v rámci rozhodování o trestu dle svého odůvodnění nepřiměřeně zohlednil možné následky mého jednání, které však nenastaly. Co se týče právní kvalifikace, obžalovaný poukázal, že mu bylo známo, že dům je železobetonové konstrukce, a jediné nad čím v ten předmětný moment uvažoval bylo to, že příčka koupelny výbuchem spadne, jej tak zavalí, a takto ukončí svůj život, nezvažoval, co by se mohlo stát, myslel pouze na sebe. Měl povědomí o stavební konstrukci bytu a domu, když před lety prováděl rekonstrukci koupelny. O fyzikálních jevech má základní povědomí. Poukázal, že na tomto základu vykonstruoval svoji bohužel mylnou představu, že výbuch shodí příčku koupelny do sousedícího pokoje, kde ulehne, a zabije jej zavalená stěna. Jeho vědomá i volní stránka byla zaměřena zcela na svoji osobu a na cíl sebe usmrtit. Obžalovaný dále namítal, že k samotnému naplnění znaků skutkové podstaty zločinu obecného ohrožení je nutné, aby bylo prokázáno, že měl úmyslně způsobit obecné nebezpečí tím, že vydal lidi v nebezpečí smrti a těžké újmy na zdraví a cizí majetek v nebezpečí škody velkého rozsahu. Obecné nebezpečí pak vzniká, když nebezpečí povahy v zákoně uvedené a intenzity hrozí bezprostředně, což znamená výrazné přiblížení se k poruše. Jak vyplynulo ze závěru znaleckého zkoumání znalcem Ing. Šromem, v rámci skutkového děje došlo k fyzikálnímu výbuchu a otevřenou tlakovou vlnou došlo ke stržení hořáku a k vymrštění druhé otevřené lahve, která plnila plynem hořák. V souvislosti s tímto výbuchem pak došlo k přerušení vedení plynu k hořáku. Ačkoli tedy tímto mechanismem došlo samovolně k „sfouknutí“ otevřeného plamene, jeví se tato verze jako pravděpodobnější a v rámci představy jeho osoby i jako obvyklá, že po fyzikálním výbuchu došlo k odhození druhé láhve a stržení plamene hořáku. Ing. Šrom dále uvedl, že pokud by nedošlo k zásahu hasičů, pak mohlo dojít k výbuchu druhé lahve, neboť v okolí lahve by se vytvořila výbušná koncentrace plynu a propan butanu a že při následném požáru pak dochází k hoření vybavení a jsou vyvíjeny zplodiny, které bývají nebo mohou být toxické. Znalec však vychází z

předpokladu, že plynovzdušná směs musela být v takové koncentraci, aby dosáhla stanovené meze výbušnosti. Tato koncentrace však nebyla určena, resp. ji nešlo s ohledem na množství proměnných určit, přičemž faktorem mohly být i vyražená okna a dveře v bytě a tímto prouděním vzduchu mohlo dojít k naředění směsi. Jak sám znalec uvedl, nelze vyloučit velké množství různých dějů. Je však otázkou, zda bylo nadevší pochybnost prokázáno, že nebezpečí pro obyvatele domu či majetek hrozilo bezprostředně a zda popis skutku ve výroku o vině odpovídá zcela zákonným znakům užitým soudy při jeho právní kvalifikaci. Obžalovaný také poukázal, že soud prvního stupně měl za prokázané, že se měl předmětného jednání dopustit úmyslně, a to nejméně v úmyslu nepřímém dle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. V rámci své argumentace uvedl, že obžalovaný evidentně myslel pouze na sebe a ostatní okolnosti (škodu na majetku, zdraví a život ostatních lidí) neřešil. S tímto tvrzením obžalovaný vyslovil souhlas. S čím se však podle něj ztotožnit nelze je to, že jeho srozumění soud prvního stupně dovozuje z jeho technického vzdělání a jeho výpovědi. Nijak však nekonkretizuje, co by tedy mělo na jeho srozumění ukazovat a takové odůvodnění považoval za nedostatečné. Obžalovaný poukázal na to, že jakkoli se pohyboval ve strojírenství, je pouze vyučen (potrubář) a prospěch měl vždy spíše špatný. Jeho výpověď naopak srozumění vylučuje, když jako možný následek si představoval pouze fyzikální výbuch (v koupelně nebyly hořlavé látky), přičemž sesutí příček mohlo nastat pouze u těch zděných s ohledem na železobetonovou konstrukci domu. Namítal, že vždy musí být prokázána jak složka vědomostní (tedy že pachatel věděl, že svým jednáním může způsobit porušení zájmu chráněného trestním zákoníkem), tak i složka volní (kdy pro případ, že toto způsobí, byl s tímto porušením srozuměn). Musel by tedy vědět o možnosti vytvoření rizika bezprostředního nebezpečí judikatorně dovozenému počtu osob či majetku ve velkém rozsahu a pro případ, že takový následek nastane, být s tímto byl srozuměn, když srozuměním se rozumí taktéž smíření se s takovým následkem. Co do volní složky, tato se musí vztahovat na všechny skutečnosti zahrnující znaky skutkové podstaty trestného činu. Srozumění pachatele je pak popisováno jako aktivní volní vztah ke způsobení následku, kdy vůle se projeví navenek chováním pachatele a nelze usuzovat, že by počítal s konkrétní okolností, která by mohla zabránit následku, který si pachatel představoval jako možný (viz Šámal a kol., Trestní zákoník: komentář). Obžalovaný namítal, že zde je však situace odlišná, i kdyby si byl schopen představit možnost předmětného následku, mohl také předpokládat vliv konstrukce domu, nehořlavost materiálů v koupelně, odhození druhé lahve výbuchem, velice rychlého zásahu hasičské jednotky atp. Hranice mezi nepřímým úmyslem a nedbalostí je v mnoha případech obtížně rozlišitelná. Závěrem k tomuto bodu konstatoval, že skutková zjištění neodpovídají závěru o tom, že jednáním byly naplněny všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu, když zde zejména shledal pochybnost o formě zavinění. Namítal, že subjektivní stránku trestného činu nelze pouze předpokládat nebo ji dovozovat ze škodlivého následku, tato musí být prokázána (s ohledem na pohnutku činu, osobní vlastnosti, způsob provedení atp.). Vyslovil přesvědčení o tom, že vzhledem ke shora popsaným okolnostem nelze mít za prokázané jeho srozumění s následkem, když v této souvislosti uvedl, že nelze zvažovat ani uplatnění teorie tzv. nepravé lhostejnosti. Tato by totiž vyžadovala prokázání toho, že případná lhostejnost k tomu, zda následek nastane, nebo nenastane, vyjadřuje kladné stanovisko k oběma možnostem. Toto kladné stanovisko, v podobě smíření se s následkem, prokázáno nebylo. Vzhledem k výše uvedenému byl přesvědčen, že v předmětném řízení nebyla nadevší pochybnost prokázána ani subjektivní stránka zločinu obecné ohrožení dle § 272 odst. 1 trestního zákoníku, kdy z popsaného skutkového děje nelze vyvodit jakýkoli úmysl jeho osoby směřující k ohrožení osob či majetku, a to ani ve formě srozumění. Právní kvalifikace předmětného trestného činu je pak v napadaném rozhodnutí nesprávná. Předmětný rozsudek obžalovaný napadl i do výroku o trestu, kdy i přes shora uvedené požádal odvolací soud, pokud by dospěl k závěru o správnosti právní kvalifikace soudu prvního stupně, aby i tento přezkoumal a zabýval se případně tak i tím, zda mu uložený trest byl přiměřený. Soud v napadaném rozhodnutí ve stručnosti shrnul, že na jeho straně byly shledány polehčující okolnosti v podobě doznání a lítosti, učinění kroků k náhradě škody, přičemž se snažil i o omluvu sousedům v domě. Taktéž je nutno poznamenat, že doposud vedl řádný život. Měl ale

za to, že k těmto v nedostatečném rozsahu přihlédl při ukládání trestu. V rámci svého odůvodnění soud prvního stupně uvedl, že zohlednil také okolnosti daného případu, kdy mohlo dojít k závažnějšímu následku. Měl za to, že účelu trestu již bylo dosaženo dosavadním výkonem vazby, která je pro dosud netrestaného člověka podstatným zásahem a omezením. Co se týče sousedů a vlastníka nemovitosti, těmto se omluvil a vzniklou škodu nahradil, či učinil kroky k její náhradě (nový majitel družstevního podílu převzal závazek uvést byt do původního stavu). Sám si vědom, jaké hlouposti se dopustil a v rámci vazby si spoustu věcí uvědomil. Měl za to, že by bylo přiléhavější, aby mu byl případně ukládán trest maximálně na samé spodní hranici, s podmíněným odkladem i na delší zkušební dobu. Vzhledem ke shora uvedenému navrhl, aby Krajský soud v Brně zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 11. 1. 2021, č. j. 88 T 134/2020 - 326, a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, případně aby odvolací soud sám ve věci rozhodl ve věci a změnil ve prospěch obžalovaného právní kvalifikaci skutku.

3. Odvolací soud přezkoumal v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. V této trestní věci odvolací soud přezkoumal všechny výroky o vině i trestu, protože odvolání obžalovaného směřovalo do těchto výroků. Po přezkoumání dospěl odvolací soud k následujícím závěrům.
4. V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo důsledně postupováno v souladu s ustanovením trestního řádu, zejména s těmi, které zabezpečují objasnění věci a právo obžalovaného na řádnou obhajobu. Řízení není zatíženo žádnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku. Nebyl shledán důvod pro jeho zrušení podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
5. Pokud se týká otázky hodnocení provedených důkazů, když především tuto činnost soudu prvního stupně odvolatel napadá, pak především v úvodu této pasáže rozhodnutí odvolacího soudu je třeba říci, že v postupu naznačeném v ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu je vyjádřena jedna ze základních zásad českého trestního řízení, konkrétně zásada volného hodnocení důkazů. Podle této zásady, orgány činné v trestním řízení, soud nevyjímaje, hodnotí provedené důkazy výhradně podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě, i v jejich souhrnu a vycházejícího z dokonalé znalosti projednávaného případu a veškeré důkazní materie k němu se vztahující. V této souvislosti je nutno konstatovat, že trestněprávní teorie i soudní praxe stojí na stanovisku, že odvolací soud může do hodnotící činnosti soudu prvního stupně zasahovat toliko v případě, že tento soud hodnotí neprovedený důkaz, nebo v případě, pokud nehodnotí důkaz, který provedl, popř. je-li jeho hodnocení provedených důkazů v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. Koneckonců na stejných teoretických premisách stojí i Ústavní soud.
6. Soud prvního stupně skutkové a právní závěry přesně, jasně a přesvědčivě zdůvodnil. S námitkami, tak jak je uplatnil obžalovaný v podaném odvolání se již vypořádal soud prvního stupně ve svém rozhodnutí, neboť byly součástí jeho obhajoby již u hlavního líčení. Pokud jde o skutek popsany v napadeného rozsudku je zřejmé, že soud prvního stupně skutková zjištění rozvedl v souladu s ustanovením § 125 trestního řádu. Skutkový děj byl zjištěn správně, tj. bez důvodných pochybností, v rozsahu nutném pro rozhodnutí (§ 2 odst. 5 trestního řádu). Skutková zjištění odpovídají výsledkům provedeního dokazování a jsou úplná a správná, takže ani odvolací soud neshledal důvody pro doplnění skutkových zjištění – s výjimkou stanovení alespoň orientační hodnoty předmětného domu, jak ještě bude níže rozvedeno.
7. Soud prvního stupně logicky a přesvědčivě v odůvodnění napadeného rozsudku vyložil, že obžalovaný se k trestné činnosti, jež je mu kladena za vinu doznal a rovněž uváděl důvody, které jej k činu vedly, přičemž i z uvedených důvodů byla přibrána ve věci znalkyně MUDr. Marta Holanová za účelem vyhotovení znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie,

aby posoudila jeho přičetnost v době činu a zda byly ovládací a rozpoznávací schopnosti u obžalovaného zachovány. V této souvislosti soud prvního stupně poukázal, že obžalovaný uváděl, že se pohádal telefonicky s kamarádem, při sledování F1 v televizi, kamarád mu následně nebral telefon, obžalovaný rovněž pil alkohol a dále s pitím alkoholu pokračoval. Znalkyně doplnila, že obžalovaný se nacházel ve stavu „rozlady“, kterou dále podněcoval alkoholem, přičemž obžalovaný je plně trestně odpovědný, netrpěl psychotickou poruchou, má subnormní rozumové schopnosti, paměťové funkce byly u něj zachovány. Nyní ani v minulosti nebyly znalkyní zjištěny psychotické symptomy v myšlení (bludy) či vnímání (halucinace).

8. Podstatným byl v dané věci obsah znaleckého posudku a výpověď Ing. Ivo Šroma, znalce z oboru požární ochrana, u hlavního líčení ze které soud prvního stupně zjistil, že požár (výbuch) vznikl dne 19. 7. 2020 v 20.15 hodin k iniciaci výbuchu tlakové propan butanové lahve došlo ve zvýšeném přízemí uvnitř bytové jednotky č. 1, v prostoru koupelny, nad podlahou místnosti, kdy iniciačním zdrojem výbuchu byl otevřený plamen z hořáku – plynového vařiče, propojeného plynovou hadicí na redukční ventil, který byl našroubovaný na uzavírací lahvový ventil 10 kg PB lahve, tlaková vlna se pak šířila všemi směry, kdy rychlost šíření tlakové vlny je v milisekundách. Jednoznačně dle znalce existovalo s ohledem na otevřenou PB lahev riziko dalšího výbuchu – explozivního hoření unikajícího propan butanu, kdy v případě, kdy by nedošlo k včasnému zásahu HZS a zastavení uzavíracího ventilu druhé lahve, pak lze předpokládat následný požár v bytě a jeho rozšíření vertikálním směrem do vyšších podlaží, s ohledem na tzv. „komínový efekt“. Při předmětné události nedošlo k požáru, došlo pouze k fyzikálnímu výbuchu bez jakéhokoliv projevu hoření či požáru, největší poškození výbuchem se nacházelo právě v bytě č. 1. Znalec popsal, že výbuch, ke kterému došlo a jeho následky, je možno považovat za nejméně devastující, a to prakticky ve všech směrech. Soud prvního stupně v této souvislosti přílehavě konstatoval, že se jedná však o okolnost na vůli obžalovaného zcela nezávislou. Došlo k poškození, přesahující 500 000 Kč na předmětném bytě, jednalo se odhad XXXX, rovněž dokládal škodu M. I., kterému výbuch poškodil sklepní kóji.
9. V souladu se závěry znalce Ing. Ivo Šroma byl i obsah odborného vyjádření Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje, ze kterého vyplynulo, že příčina vzniku výbuchu tlakové láhve v bytové jednotce byla stanovena jako úmyslné jednání obžalovaného, který vystavil tlakovou láhev s propan butanem působení sálavého tepla od plamenů plynového hořáku, což mělo za následek zvýšení objemu plynu uvnitř tlakové nádoby, až po mezní hodnotu pevnosti tlakové nádoby. Jednalo se tedy o mechanický výbuch.
10. Z protokolu o ohledání místa činu vyplývá, že se jedná se o pětipatrový dům se třemi vchody, přičemž vchod XXXX je prostředním vchodem. V každém vchodu je 10 bytů. Bezprostředně po výbuchu bylo evakuováno 13 osob vchodu XXXX, které byly v bezprostředním ohrožení života a do svých bytů se mohly vrátit až po posouzení statikem. J. Ch., předseda XXXX dne 21. 7. 2020 sdělil, že v domě v jejich vchodě je 10 bytů, z toho je 9 bytů družstevních, 1 byt je v osobním vlastnictví, kdy jde o byt N. Vlastníkem bytů je družstvo, pouze vybavení bytu je družstevníků. Všechny byty se budou v dohledné době převádět do osobního vlastnictví, ale jsou v současné době majetkem družstva. Členský podíl obžalovaného by činil částku kolem 1. 600.000,-Kč, který bude o způsobenou škodu krácen. Jednáním obžalovaného byla XXXX způsobena škoda ve výši minimálně 500.000,-Kč. Pro stanovení alespoň orientační ceny předmětného domu vyšel odvolací soud z ceny bytu 2 + kk na ul. XXXX, kde tento byt byl nabízen za částku 6. 499. 000,-Kč. V domě bylo deset bytů, takže je zřejmé, že v dané věci zcela reálně hrozilo nebezpečí vzniku škody velkého rozsahu.
11. Soud prvního stupně uzavřel, že to byl obžalovaný, který tím, že ve svém bytě zapálil plynový hořák, na který předtím umístil 10 kg PB láhev a rovněž v bezprostřední blízkosti se nacházela druhá 10 kg PB láhev, na kterou byl plynový hořák napojen, a to s úmyslem jejich výbuchu, ke kterému skutečně došlo (respektive došlo k fyzikálnímu výbuchu jedné z plynových lahví, kdy druhá láhev byla otevřena, unikal plyn a hrozil druhý výbuch a následné zahoření), přičemž z domu pak muselo být evakuováno 13 osob ohrožených na životě nebo zdraví, kdy je nutno rovněž zkonstatovat, že

se jednalo o bytový dům ve velkém bytovém komplexu, tedy mohlo dojít v případě zahoření ke vzniku škody velkého rozsahu, byl naplněn obecně nebezpečný následek, a to vydání lidí (většího počtu) v nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví, a to nejméně sedmi dle konstantní judikatury a měl soud prvního stupně za prokázáno, že obžalovaný naplnil jak po stránce objektivní, tak po stránce subjektivní znaky skutkové podstaty zločinu obecného ohrožení dle § 272 odst. 1 trestního zákoníku, neboť úmyslně způsobil obecné nebezpečí tím, že vydal lidi v nebezpečí smrti a těžké újmy na zdraví a cizí majetek v nebezpečí škody velkého rozsahu tím, že zapříčinil škodlivý účinek plynu.

12. Nemohla obstát obhajoba obžalovaného, jestliže namítal, že nenaplnil subjektivní stránku trestného činu obecného ohrožení dle § 272 odst. 1 trestního zákoníku, že nechtěl obyvatelům domu způsobit smrt ani těžkou újmu na zdraví, když počítal s tím, že příčka koupelny výbuchem spadne, její tak zavalí, a takto ukončí svůj život, nezvažoval, co by se mohlo stát, myslel pouze na sebe. Bylo totiž z jednání obžalovaného zřejmé, že obžalovaný na jedné straně vykonal vše potřebné, aby přivedl k výbuchu nejméně jednu zcela zaplněnou propan butanovou láhev o obsahu 10 litrů plynu, což se mu také podařilo, propan butanová láhev explodovala, došlo k fyzikálnímu výbuchu, při kterém se do ovzduší dostal celý obsah vysoce hořlavé látky, kterou obsahovala předmětná láhev. Na druhé straně pak obžalovaný neučinil žádná konkrétní opatření, aby zabránil negativním účinkům případné exploze obou propan butanových lahví vůči jiným osobám a majetku. V návaznosti na tyto námítky tak bylo zapotřebí posoudit, zda byl obžalovaný srozuměn s tím, že svým jednáním může in eventum vydat lidi v nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví a způsobit takovým činem těžkou újmu na zdraví nejméně sedmi osob a jejich smrt, nebo cizí majetek v nebezpečí škody velkého rozsahu, nebo zda mohl bez přiměřených důvodů spoléhat, že takové trestněprávní následky nezpůsobí. V první řadě je nutno zdůraznit, že skutečnost, že obžalovaný nechtěl způsobit smrt ani těžkou újmu na zdraví poškozených, vylučuje pouze jeho přímý úmysl, nikoliv ovšem úmysl nepřímý, u něhož způsobení trestněprávního následku není přímým cílem pachatele (přímo ho nechce), nýbrž nechtěným (vedlejší) následkem jeho jednání, jehož způsobení předpokládá realizace přímého cíle, který může být z hlediska trestního práva jak cílem relevantním, tak i cílem nezávadným. V nyní posuzované věci bylo přímým cílem obžalovaného dobrovolně odejít ze života, otázkou tedy je, zda byl srozuměn s tím, že realizace takového cíle předpokládá způsobení trestněprávně relevantních následků ve smyslu § 272 odst. 1 trestního zákoníku. V tomto směru je třeba přisvědčit závěru soudu prvního stupně, že obžalovaný jednal nejméně v úmyslu nepřímém dle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, neboť s následky svého jednání byl srozuměn, když potvrdil, že počítal s výbuchem, který poškodí příčku a zapříčiní si tím smrt a neřešil, s ohledem na jeho technické vzdělání, co jeho jednáním nastane, a že může nastat ohrožení ostatních obyvatel bytového domu. K tomu považuje odvolací soud za potřebné doplnit, že kromě správných úvah soudu prvního stupně týkajících se naplnění subjektivní stránky, obžalovaný si musel být vědom možných devastačních účinků výbuchu propan butanových lahví v obytném domě. Znalosti o tom, že plyn sloužící k ohřevu a přípravě pokrmů v kuchyni je hořlavinou a je nebezpečný a třeba k němu přistupovat s opatrností, ví i malé dítě a dozvídá se tuto skutečnost v rámci své socializace od rodičů, případně ve škole od spolužáků, či učitelů. K této základní znalosti o výbušnosti plynu proto není třeba odborného vzdělání technického typu, nemusel být obžalovaný ani nijak vynikajícím žákem ve škole, aby se dozvěděl o nebezpečí, které způsobuje výbuch plynu v bytě. K tomu přistupuje, že v dnešní době, která je v mediích zaplněná informacemi všeho druhu, včetně lavinovitě se šířících informací o katastrofách způsobených výbuchy, a to i explozemi plynu. Obžalovaný sám konzumoval obsah zpravodajství nejméně prostřednictvím televizoru, jehož prostřednictvím kritického dne sledoval závody F1. Nemohlo mu proto uniknout, že bylo televizní zpravodajství lavinovitě zaplněno od října roku 2019 tragickým výbuchem obytného domu způsobeného explozí propan butanových lahví v obci Lenora na Prachaticku, kdy značnou část tohoto zpravodajství tvořilo zvukové a zejména obrazové zpravodajství z obce Lenora, kde byl zachycen poškozený dům, který byl výbuchem plynu poškozen do té míry, že musel být stržen. Z

těchto důvodů bylo nadevší pochybnost prokázáno naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty zločinu obecné ohrožení dle § 272 odst. 1 trestního zákoníku. Výrok o vině zločinem obecného ohrožení dle § 272 odst. 1 trestního zákoníku byl shledán správným.

13. Byl to obžalovaný, který svým jednáním způsobil vlastníku bytu XXXX škodu ve výši nejméně 500.000 Kč poškozením bytu a M. I. škodu jednak poškozením stropu kóje, jednak unikající vodou z výbuchem poškozené vodovodní stupačky na uložených věcech ve sklepní kóji, ve výši nejméně 59.763 Kč. Soud prvního stupně nepochybil, pokud v den vyhlášení napadeného rozsudku právně kvalifikoval skutek popsany v napadené rozsudku také jako přečin poškození cizí věci dle § 228 odst. 1, odst. 3 písm. d) trestního zákoníku, když obžalovaný poškozením cizích věcí způsobil na cizím majetku značnou škodu.
14. Odvolací soud při svém rozhodování přihlédl k tomu, že od 1. 10. 2020 nabyla účinnosti novela trestního zákoníku provedená zák. č. 333/2020 Sb. V § 138 odstavec 1 se v trestním zákoníku pro účely tohoto zákona se rozumí
 - a) škodou nikoli nepatrnou škoda dosahující částky nejméně 10 000 Kč,
 - b) škodou nikoli malou škoda dosahující částky nejméně 50 000 Kč,
 - c) větší škodou škoda dosahující částky nejméně 100 000 Kč,
 - d) značnou škodou škoda dosahující částky nejméně 1 000 000 Kč a
 - e) škodou velkého rozsahu škoda dosahující částky nejméně 10 000 000 Kč.
15. Podle § 2 odst. 1 trestního zákoníku se trestnost činu posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl spáchán a podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější. Musel tedy odvolací soud zkoumat z hlediska § 2 odst. 1 trestního zákoníku, která právní úprava trestného činu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku je pro obžalovaného příznivější. Porovnáním výše způsobené škody trestným činem spáchaným obžalovaným zjistil, že pro obžalovaného je příznivější použití trestního zákoníku, ve znění zák. č. 333/2020 Sb., proto byla trestnost činu posouzena podle zákona účinného v době, kdy byl posuzován v rámci nynějšího odvolacího řízení, kdy značnou škodou je škoda dosahující částky nejméně 1. 000 000 Kč. Bylo tedy zřejmé, že obžalovaný způsobil škodu nedosahující hranice značné škody, nyní je třeba mít za prokázané, že obžalovaný svým jednáním způsobil škodu nikoli nepatrnou a svým jednáním tak naplnil skutkovou podstatu přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku.
16. Uvedené skutečnosti, navíc i z důvodu přehlednosti, pak vedly odvolací soud k závěru, že napadený rozsudek podle § 258 odst. 1, písm. b), d) trestního řádu zrušil v celém rozsahu, obžalovaného M. F. pak znovu uznal vinným zločinem obecného ohrožení dle § 272 odst. 1 trestního zákoníku a nově i přečinem poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, na tom skutkovém podkladě, že v přesně nezjištěnou dobu dne 19. 7. 2020 přinesl do koupelny bytu č. 1 na ul. XXXX v XXXX propanbutanové lahve o obsahu 10 litrů a na jednu z nich hadicí připojil plynový vaříč, hořák vaříče zapálil a druhou lahev postavil na plamen s úmyslem způsobit výbuch a přivodit si takto svoji smrt, přičemž k výbuchu propanbutanové lahve, naštěstí pouze fyzikálnímu, která byla vystavena plamenu, došlo v době kolem 20.15 hod. téhož dne a pouze shodou okolností nezávislých na jeho vůli nedošlo k následnému výbuchu plynovzdušné směsi a explozivnímu hoření a vzniku požáru, resp. také následnému výbuchu druhé propanbutanové lahve, když výbuchem byla vyražena 2 okna bytu, vstupní dveře do bytu, strženy 2 zděné příčky bytového jádra, zničena koupelna a WC, ke škodě vlastníka bytu XXXXIČ: XXXX, se sídlem XXXX, XXXX ve výši nejméně 500.000 Kč poškozením bytu, přičemž v důsledku výbuchu bylo z domu evakuováno celkem 13 osob, které byly v bezprostředním ohrožení života a do svých bytů se mohly vrátit až po posouzení objektu statikem, když výbuch dále poškodil protipožární strop ve sklepní kóji č. 5, která je v osobním vlastnictví M. I., nar. XXXX, kterému vznikla škoda jednak poškozením stropu kóje, jednak unikající vodou z výbuchem poškozené

vodovodní stupačky na uložených věcech ve sklepní kóji, když XXXX, mu vyplatila, po započtení jeho spoluúčasti, pojistné plnění v celkové výši 59.763 Kč.

17. K úvahám o uložení trestu je třeba uvést, že v době rozhodování odvolacího soudu stále existovaly skutečnosti, které u obžalovaného M. F. odůvodňovaly uložení trestu úhrnného. Obžalovanému M. F. byl proto (stejně jako soudem prvního stupně) ukládán trest úhrnný (§ 43 odst. 1 trestního zákoníku), a to za trestné činy, které jsou vymezeny ve výrokové části tohoto rozsudku. Obžalovanému za uvedené dva trestné činy pak ze stejných důvodů, které rozepsal v napadeném rozsudku soud prvního stupně, uložen obžalovanému podle § 272 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání čtyř roků. Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obžalovaný pro výkon trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou. Obžalovanému byl odvolacím soudem uložen trest odnětí svobody ve stejné výměře jako v napadeném rozsudku, přestože došlo ke zmírnění právní kvalifikace přečinu poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, oproti rozsudku soudu prvního stupně. K tomu odvolací soud považuje za potřebné uvést, že trest odnětí svobody v trvání čtyř roků, který byl obžalovanému M. F. uložen soudem prvního stupně, zejména po přihlédnutí k tomu, že vystavil extrémnímu nebezpečí života, nebo alespoň těžké újmy na zdraví nejméně třináct osob aktuálně se nacházejících v předmětném domě, kdy ke vzniku devastujících následků jak vůči životu a zdraví těchto osob, tak na cizím majetku nedošlo jenom díky naprosté šťastné náhodě, která byla zcela mimo vůli obžalovaného. Byl to právě obžalovaný, který učinil maximum možného, aby došlo k podobné tragédii způsobené výbuchem propan butanových lahví, jaká se stala necelý rok před touto událostí v obci Lenora na Prachaticku. Z těchto poznatků učiněných ke způsobu provedení zejména zločinu obecného ohrožení dle § 272 odst. 1 trestního zákoníku, se odvolacím soudem trest, který byl obžalovanému uložen soudem prvního stupně, jevil jako nepřiměřeně mírný, ovšem vzhledem k tomu, že státní zástupce nepodal odvolání v neprospěch obžalovaného, nemohla být tato disproporce ze strany odvolacího soudu napravena a nemohl být tak obžalovanému uložen přísnější trest. Obžalovaný byl ohrožen uložením trestu odnětí svobody v trestní sazbě nejzávažnějšího ze sbíhajících se trestných činů, a to zločinu obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 trestního zákoníku, kde se trestní sazba nacházela v rozpětí od tří do osmi let. Jestliže byl nyní mírněji právně kvalifikován druhý, podstatně méně závažný sbíhající se trestný čin, oproti napadenému rozsudku, jako přečin poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, tak odvolací soud dospěl k závěru, že i přes mírnější kvalifikaci tohoto zdaleka méně závažného přečinu, oproti zločinu obecného ohrožení dle § 272 odst. 1 trestního zákoníku, se jeví uložení trestu odnětí svobody v prvé čtvrtině zákonné trestní sazby, v trvání čtyř roků, jako trest spíše mírnější, rozhodně jej nelze označit jako nepřiměřeně přísný. Vzhledem k tomu, že u obžalovaného nebyly splněny podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, byl dle ust. § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

18. Ze stejných důvodů, jaké rozepsal soud prvního stupně v napadeném rozsudku, se kterými se odvolací soud zcela ztotožnil, byli podle § 229 odst. 1 trestního řádu poškození XXXX IČ: XXXX, se sídlem XXXX, XXXX, M. I., nar. XXXX, trvale bytem XXXX, XXXX, XXXX odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. b/cc, § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a) trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán
- čeho se dovolatel domáhá
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Brno, dne 9. března 2021

JUDr. Vlastimír Čech v. r.
předseda senátu